

Farkas Gábor

[LÉTELEM]

Dermedt hó a tested, és te alatta
szunnyadó vetés vagy, kínokat termő
örökkévalóság, napfény vagy felhő,
roskadó ég, ami ketté szakadna,

ha a hőmérséklet engedné éppen.
És ez az el nem engedés lételem.
Apa és anya itt van: elégtelen
egész vagy a bennük nyugvó két félben.

A rég nem hallott csengő után mennél,
mint felnőtt, aki hazudja, hogy nem fél,
de elejtett morzsaként a szél felkap,

ide-oda cibálja gyenge tested.
Sírsz, vagy mosolyt színlelsz, mert az feledtet,
reszketsz, miközben minden emlék megfagy.

[MÁSODPERCNYI VILÁG]

Cilinderéből a nyúl kiszimatol,
körülötte egy másodperc a világ –
testében a remegés vatta-szilánk –
ahogy a mindenbe a semmi hatol.

Volt, amikor erdő, szagok és szelek
mutatták az időt, az évszakokat,
most meg mindent fed, eltakar a kalap.
Mit akarnak körülötted itt ezek?

Mint az emlékeid, úgy présel a taps,
mert közönséged az ismeretlen tér –
jöttödöt fogadta, mikor elmentél.

Így metszett valóságot félve ha kapsz,
már annak is örülsz, *mert van, van határ* –
a közönség olcsó varázslatra vár.

Absztrakt világ, 2022
(olaj, vászon, 34 x 43 cm)